

ODŠEL JE FABIO PERCO

(1946–2019)

Sredi februarja se je na tržaškem pokopališču Santa Anna več kot 300 ljudi poslovilo od priznanega ornitologa Fabia Perca, vrhunskega italijanskega biologa in naravovarstvenika, ki je za seboj pustil velik pečat v severnojadranskih lagunah, na tržaškem Krasu in tudi v Škocjanskem zatoku. Fabio je svoje življenje v celoti posvetil biotski raznovrstnosti in varstvu narave. S čudovitim darom - upodabljanjem narave v sliki, ki ga je imel že njegov oče Dino, je ustvaril na tisoče čudovitih ilustracij, ki danes krasijo mnoga severnojadranska mokrišča in tudi naš Škocjanski zatok. Vsak obiskovalec zatoka si lahko ogleda njegove ilustracije ptic, ki zaljšajo stene okrepčevalnice v informacijskem centru, osrednjo opazovalnico in vse opazovalne postaje. Fabio je imel pomembno vlogo tudi pri nastajanju naravnega rezervata v zatoku že od samega začetka, ko je s svojimi nasveti in bogatimi izkušnjami pomagal ustanoviteljem. Simbioza njegovih umetniških vrlin in neskončne ljubezni do narave ga je spremljala na vsakem koraku. Tako so npr. njegovi otroci v ganljivem nekrologu zapisali, da si oče ni mogel kaj, da ne bi namesto običajnega peščenega gradu na plaži izklesal verne podobe jadranske medvedjice.

Načrtoval in uresničil je številne naravovarstvene projekte, med katerimi se je uveljavilo predvsem severnojadransko mokrišče "Isola della Cona", katerega ustanovitelj je bil. To priljubljeno območje za ornitologe in ljubitelje narave je dobilo veliko priznanj na državni in evropski ravni, leta 2016 pa je pridobilo status Ramsarske lokalitete. Bil je tudi utemeljitelj naravnih rezervatov na izlivu reke Soče, v Corninu in v Fagagni. Fabio pa ni bil le raziskovalec ptic mokrišč, marveč so ga že od nekdaj privlačile ujede in sove. Veliko zaslug ima za projekte ponovne naselitve beloglavega jastreba in bele štoklje v Furlaniji Julijski krajini. Za njegov veliki projekt ponovne naselitve orla belorepca pa mu je žal zmanjkalo časa.

V zibelko mu je bil položen tudi dar pisanja. Objavil je veliko znanstvenih prispevkov in napisal številne knjige o pticah, italijanskih zavarovanih območjih in predvsem mokriščih. V zvezi s tem moram omeniti, da je Fabio črpal moč in navdih predvsem iz svoje družine. Zato ne preseneča dejstvo, da je številne knjige napisal kar skupaj s svojimi najbližjimi. Meni je v množici njegovih knjig najbolj ljuba monografija o ujedah in sovah (*I rapaci, conoscerli e proteggerli* WWF Italia, 1976), ki sta jo napisala in narisala skupaj z očetom, sodeloval pa je tudi brat Franco, tudi on biolog po stroki. S hčero Nicoletto je objavil monografijo o favni devinskega skalovja

(*Fauna della Riserva naturale Falesie di Duino*, 2011), ilustracije pa je prispevala še druga hči Elena. Od drugih monografij bi rad omenil čudovito študijo o jastrebih, ki jo je izdal v soavtorstvu z G. Benassijem (*Gli avvoltoi*, 1985) in še eno o beloglavem jastrebu (*Il grifone in Italia e nel mondo*, 1996) v soavtorstvu s Fulviom Generom in Brunom Dentesanijem.

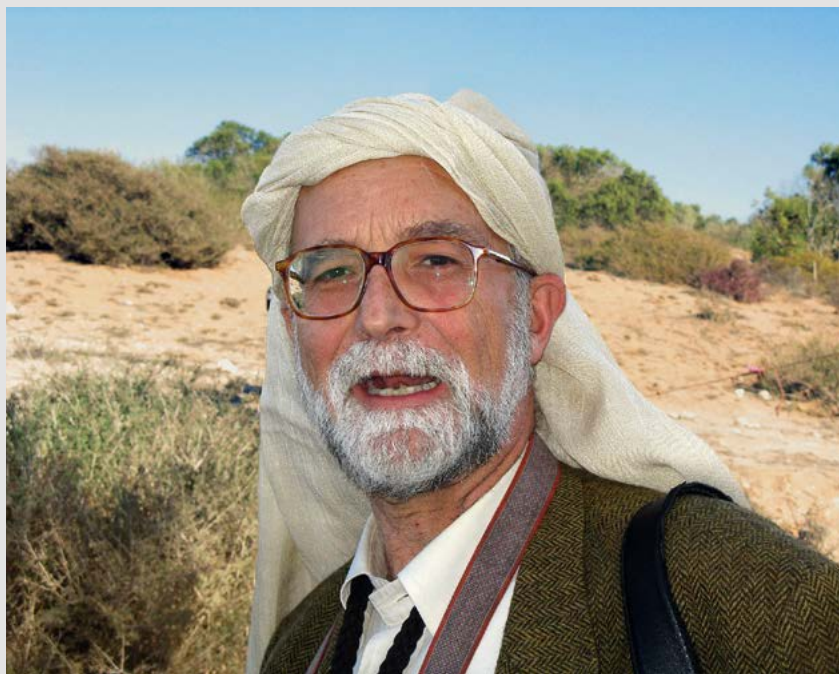

foto: Nataša Šalaja

Jaz osebno sem ga žal poznal le nekaj let, veliko manj, kot bi si želel, kljub temu pa sem od najinih srečanj izjemno ogromno odnesel in se od njega veliko novega naučil. Spominjal se ga bom po njegovi neskončni razgledanosti na področju naravoslovja in izjemnem poznavanju zgodovine, pa tudi po nekaterih danes čedalje redkejših lastnostih, in sicer po neverjetno privlačnem in zanimivem pripovedovanju, značilni mirnosti in toplem, pristnem prijateljskem odnosu.

Lovrenc Lipej

